

Kwento ni Agostino

Agostinos historie

 LIDA Italia

 Billie Cejka Risnes

 Christlaine

 5

 Tagalog tl / norsk nb

Ako si Agostino at limampu't isang taong gulang na ako. Ang trabaho ko ay maghahatid ng pagkain gamit ang bisikleta. Mayroon akong dalawang anak na babae, ngunit halos hindi kami nag-uusap. Hindi na kami magkasama ng kanilang ina dahil hiwalay na kami.

. . .

Jeg heter Agostino og jeg er 51 år. Jobben min er å levere mat på sykkel. Jeg har to døtre, men vi snakker nesten ikke sammen. Moren deres og jeg bor ikke lenger sammen fordi vi er skilt.

Nakatira ako sa aking ina, dahil hindi ko kayang magbayad ng upa matapos ang diborsyo. Napakamahal ng upa sa lungsod na ito.

...

Jeg bor med moren min siden jeg ikke kan betale husleien etter skilsmissen. Husleien er veldig dyr i denne byen.

Ilang buwan na ang nakalipas, nagtatrabaho ako bilang isang janitor sa isang kumpanya. Nag-aayos ako ng mga sirang gamit, nagdadala ng mga kahon, at tumutulong kapag may nangangailangan. Isang araw, pinaalis ako ng kumpanya. Hindi ko maintindihan kung bakit.

. . .

For noen måneder siden jobbet jeg som vaktmester for et firma. Jeg reparerte ting som var ødelagt, bar esker og hjalp til når noen trengte det. En dag fikk jeg sparken fra firmaet. Jeg skjønnte ikke hvorfor.

Nakakita ako ng maraming tao na naghahatid ng pagkain gamit ang bisikleta. Alam ko mag-bisikleta, kaya kumatok ako sa pinto ng isang malaking delivery company. Inalok nila ako ng tatlong euro bawat paghahatid. Kumikita ako ng €40 kada araw, €60 kung swertehin ako at bibigyan ako ng tip ng mga customer.

...

Jeg så mange personer som leverte mat på sykkel. Jeg kan også sykle, så jeg banket på døra til et stort budfirma. De tilbød meg tre euro for hver levering. Jeg tjener 40€ om dagen, 60€ hvis jeg er veldig heldig og kundene gir meg tips.

Wala akong bayad na bakasyon, walang pasahod sa sakit, halos walang karapatan. Hindi ko iniisip na tama, ngunit kailangan ko ang trabaho. Karamihan sa mga kapwa empleyado ay mga imigrante mula sa iba't ibang bansa.

. . .

Jeg får ingen betalt ferie, ingen sykepenger, nesten ingen rettigheter i det hele tatt. Jeg tror ikke det skal være sånn, men jeg trenger en jobb. De fleste andre ansatte er innvandrere som kommer fra hele verden.

Maraming nagdedeliver ng pagkain ang nasasaktan sa mga aksidente araw-araw. Nang isang dalawampu't limang taong gulang na delivery man ay nabangga ng isang kotse at namatay, doon lamang kami napansin ng mga awtoridad ang aming kalagayan. Nakalulungkot na kailangan niyang mamatay bago ito mangyari.

...

Mange sykkelbud blir skadet i ulykker daglig. Så, da et 25 år gammelt sykkelbud ble påkjørt av en bil og døde, begynte myndighetene å legge merke til oss. Det er synd at noen måtte dø for at det skulle skje.

Kasama ng iba pang mga delivery rider mula sa iba't ibang kumpanya, kumuha ako ng kurso tungkol sa karapatang pantao sa tulong ng lokal na unyon. Nag-alok sila sa amin ng libreng payo sa batas. Nagpursigi kami na magkaroon ng mas malaking pagkilala at karapatan.

...

Sammen med sykkelbud fra andre firmaer tok jeg et kurs om arbeidstakeres rettigheter hos en lokal fagforening. De tilbød oss gratis juridisk rådgivning. Vi kjempet for å få mer anerkjennelse og rettigheter.

Matapos ng mahabang panahon, nagbunga lahat ang aming pinaghirapan. Isang malaking kumpanya ng delivery ang napilitang magbayad ng malaking multa at magbigay ng permanenteng trabaho sa mga manggagawa. Ito ang unang pagkakataon na nangyari ito sa buong mundo. Mukhang nagsisimula nang umunlad ang mga bagay.

. . .

Etter en lang stund fikk det harde arbeidet vårt resultater. Et stort budfirma måtte betale en stor bot og ansette arbeidere i faste stillinger. Det var første gang det skjedde noe sted i verden. Det ser ut til at ting begynner å bli bedre.

LIDA Stories

lidastories.net

Kwento ni Agostino

Agostinos historie

 LIDA Italia

 Billie Cejka Risnes

 Christlaine (tl), Espen Stranger-Johannessen (nb)

